

79. Dr. Joó Sándor

Legyen néktek a ti hitetek szerint

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 79. Dr. Joó Sándor – “Legyen néktek a ti hitetek szerint!”

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

„Legyen néktek a ti hitetek szerint”. Mt. 9:27-31.

„Amikor Jézus tovább ment onnan, nyomába szegődött két vak, és ezt kiáltotta: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!” Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt cselekedni?” Azt felelték: „Igen Uram!” Ekkor megérintette szemüket és ezt mondta : „Legyen a ti hitetek szerint!” Erre megnyílt a szemük, Jézus pedig keményen rájuk parancsolt: „Vigyázzatok, meg ne tudja senki!” De azok elmentek, és elvitték hírét az egész vidéken ”.

Történetünkben két vak emberről van szó, akik egyszer az úton, bizonyára koldulás közben, talán a közeledő zajból tudomást véve arról, hogy Jézus arra van elmenendően, elkezdtek kiáltozni, mondván: „Dávidnak fia, könyörülj rajtunk!” Mintha mi sem történt volna, Jézus halad tovább, bemegy egy házba, de a két vak most már nem akarván elszalasztani a régen várt alkalmat, nagy ügyel-bajjal, tapogatózva, mások segítségével utánabotorkál, vágyakozva, remény-kedve, izgatottan, vakon is megkeresi Jézust és amikor az Úr látja ennek a két nyomorultnak ezt a nagy igyekezetét, így szól hozzájuk: „Hiszitek-e, hogy én azt megcselekedhetem?”

Álljunk meg itt egy pillanatra, mert itt kezdődik a nagy feszültség ebben a történetben. Képezzük bele magunkat ezeknek a vakoknak a helyzetébe. Ezek az emberek születésüktől fogva vakok, el sem tudják képzelni, mit jelent a látás, a napfény, a virágos rét, a kék ég, a rájuk tekintő szemekben tükröződő emberi lélek, csak úgy sejtik, mint a vakság nyomorúságának az ellen-kezőjét, hogy az valami nagyszerű lehet: látni, - hogy egy elrejtett egész új világ tárulna fel előttük, ha egyszer eloszlana ez az örök sötétség, ha egyszer megnyílnának a szemek! És most íme, itt áll előttük valaki és azt kérdi tőlük: „Hiszitek-e, hogy én azt megcselekedhetem? El tudjátok-e hinni, hogy amit eddig teljességgel lehetetlennek, reménytelennek, képtelennek tartottatok, hogy t.i. ti is lássatok: azt én megcselekedhetem?”

Nem olyan egyszerű ám erre teljes őszinte, szívből jövő igennel válaszolni! Mert elkezd tiltakozni a józan ész, és azt mondja: bolondság az egész, én tudom, hogy ez lehetetlen, természeti törvényekkel bizonyítom be, hogy ilyen nincs! Előáll az emberi tapasztalat és így érvel: amióta világ a világ, ilyen még nem történt, hogy egy vakon születettnek megnyíltak volna a szemei, sokan megpróbálták már ezt, de még senkinek se sikerült. Feltámad a kételkedés, nagyot sóhajt: ne csigázzátok fel a képzeletemet, ne színezzétek ki reménytelen vágyaimat, hiszen ha most nem sikerül, csak annál fájdalmasabb lesz az újabb csalódás! Köröskörül a sok kíváncsi, aggódó vagy már előre kárörvendő ember: mi lesz itt, talán most derül ki ennek a Jézusnak a kudarca!

Érzitek, milyen súlyos próba elé állítja Jézus ezt a két vakot ezzel a kérdéssel: Hiszitek-e, hogy én azt megcselekedhetem? - Egy egész külső és egy egész belső világ azt zúgja, bizonyítja, okoskodja, következteti, hogy lehetetlen, örülség, nem lehet igaz - és a két vak mégis halkán így válaszol: „**Igen, Uram!**” - Ez a hit! Ez az „Igen, Uram!”: ez az igaz hit! Ahol a józan ész azt bizonyítja, hogy „nem”, ahol az évezredek tapasztalat, a külső és belső körülmények kényszerítő ereje mind-mind azt igazolja, hogy „**Nem!**”: ott a hit mind ennek ellenére is meri azt mondani, hogy „**igen!**”

És ez a hit, ez a Krisztusnak vakon igent mondó hit, képes csak elfogadni a csodát! Azt mondja Jézus a két vaknak: „Legyen néktek a ti hitetek szerint!” És úgy lett, amint hitték, az történt velük, amit hittek, akkora ajándékot kaptak Jézustól, amekkorát a hitükkel át tudtak venni tőle, az vált tapasztalati valósággá a testükön, ami előbb már hitbeli valóság volt a lelkükben. És itt nagyon fontos ez a sorrend: előbb kell lennie a hitnek és csak azután tapasztalhatom meg a csodát. Tehát **nem a hit épül fel a csodára, hanem a csoda épül fel a hitre**. Senki ne várjon isteni csodát az életében, ha nem tud vakon hinni. Mert a hit a reményelt dolgok valósága, tehát a még be nem következett; csak reménységben élő dolgoknak realitása - és nem a látható és tapintható dolgok megragadása. És csak ha előbb már hitben lett ez a dolog valósággá és meggyőződéssé: akkor, csak azután teljesedik be és válik látható valósággá!

Erre vonatkozik Jézusnak ez a mondása is, hogy „Legyen néktek a ti hitetek szerint!”

Egyszer két jó barát volt meghíva egy elhagyatott Balaton melletti kis telekre, barackéréskor. A telek gazdája azt mondta nekik: vihetnek belőle annyit, amennyit akarnak. Az egyik egy kis szatyorral ment, a másik, pedig négy hatalmas füleskosarat vitt magával. Amikor meglátták a bő termést, már nagyon sajnálta az egyik, hogy ennyire szerény és lusta volt; lám, mivel kevés edényt hozott, keveset is vihet magával haza, a másik pedig jól megszedte a kosarakat. Vállán átvetve és kézbemarkolva szinte roskadozva, de boldogan cipelte hazafelé a pirosuló áldást.

Valahogy, úgy van ez, hogy **a mi hitünk is ilyen edény, amibe belerakja Jézus azt az áldást, amit imádságban kérünk Tőle**. A mi Urunk véghetetlen gazdag Isten, kimeríthetetlen bőségben van nála az áldás és mi kérjük tőle, Ő pedig adná is nagyon szívesen, de nincs, amibe rakja, olyan jelentéktelenül picinyke a hitünk, ez az elébe tartott edényünk, hogy csak apró morzsákat tudunk felfogni és elvinni vele. Ezért olyan csodákban szerény az életünk. Ezért nem történnek ma ilyen csodák. Nem bírja el a hitünk. Ha mernék nagyobb hitet alátartani a mennyei erők áradásának, sokkal több csodálatos segítség-et és gazdagságot is kaphatnánk.

Ne gondoljuk, hogy ma már nem tesz Jézus olyan csodákat, mint amilyenről az evangéliumokban olvasunk. Bizony, tesz Ő most is, de csak ott, ahol van olyan hit, amelyik el bírja fogadni, fel tudja fogni. Csak mi már elszoktunk attól, hogy higgyünk. Mi, mai emberek, túl felnőttek, túl okosak vagyunk ahhoz, hogy vakon hinni tudjunk. Előbb mindig számíthatunk, okoskodunk, mérlegelünk, erőlködünk és ha mind ez az emberi művelet valószínűsíti a kívánt eredményt, akkor azt mondjuk, hogy most már hiszünk! Persze, hogy nem is történik azután semmi csodálatos, isteni dolog az életünkben. Ezért olyan, anyaghoz kötött, száraz, kietlen, unalmas vagy fárasztó az egész életünk. Annak, hogy Isten csodát művelő ereje kiáradjon, mindig van egy előfeltétele: az, amit Jézus így kérdezett: „Hiszed-e, hogy én azt megcselekedhetem?” Ha igen, akkor legyen néked a te hited szerint!

Tudjátok mi a legnagyobb csoda? Jézus Krisztus keresztje, halálának bűnbocsátó kegyel-me és vérének bűnöktől megtisztító ereje. Az, hogy a láthatatlan Krisztus olyan valósággá, az Ő élő jelenléte olyan meggyőződéssé válik egy lélek számára, mint akármilyen látható, tapasztalati valóság. Az, hogy egy emberi szívbe beköltözik Krisztus, egészen átalakítja a gondolkozását, érzésvilágát, átformálja cselekedeteit, áthangolja a beszédét, megtisztítja a szívét, úgy, hogy ő maga is csodálkozva látja önmagán, hogy a szó szoros értelmében újjászületett, mássá lett, kicserélődött egész valója. Nevezhetjük ezt megtérésnek, vagy felébredésnek, vagy újjászületésnek vagy akárminek, a lényeg az, hogy valami csodálatos de **valóságos nagy belső átalakulás** történt az emberben.

Olyan sokat hallunk erről a csodáról s miért van az, hogy a te életedben még mindig nem történt meg a valóságban? Talán azért, mert a megfeszített és feltámadott Krisztus evangéli-uma áradásának mindig **az eszed tartod alá és nem a hitedet!** Mindenképpen megérteni akarod és nem hinni! Az eszedbe pedig nem fér bele, mert a keresztől való beszéd az emberi értelem számára botránkozás és bolondság. Hiszen még az se fér a fejedbe, hogy te a tisztességes, becsületes, jóra való, komoly ember: bűnös vagy, kárhozatban élsz, tehát megváltás nélkül a kárhozatban halsz is meg, hogyan érthetnéd meg akkor Krisztus megváltó halálának a nagy titkát?! Próbáld egyszer félretenni az értelmeket, nem törődni azzal, hogy nem érted a váltság misztériumát, - hanem egyszerűen azt a kicsi hitedet, ami éppen van, alátartani, s majd meglátod, egyszerre hogy teletölti Isten a megváltás örömhírével!

Gondolj most a megfeszített Krisztusra, amint függött ég és föld között a keresztfán: egyfelől minden földi bűn, (tehát a te bűnöd is) emeltetett föl benne az ég felé, másfelől Isten haragjának teljes szigorúsága sújtott le Reá és Benne minden földi bűnre, (tehát a tiedre is) a föld felé. Az Ő ég és föld közé emelt szent személyében érte és ítélte el az emberi bűnt, a tiédet is, az isteni igazságszolgáltatás. Szeretnéd-e meglátni Őt, a **Megváltodat**, vágyakozol-e bűnbocsánatra jutni ingyen kegyelemből az Ő érdeméért, vágyakozol-e valami átkos szenvedélyedtől, bűnödötől megszabadulni végre, szeretnél-e testben-lélektben megújulni Krisztus újjáteremtő ereje által, szeretnél-e mássá lenni, mint amilyen most vagy, lélekkel teljesebb, igazabb, őszintébb, tisztább, szentebb: „nos, mondja Jézus, mindennek van egy nagy előfeltétele, az, hogy hiszed-e, hogy én azt megcselekedhetem?” Tehát, hiszed-e, hogy Jézus megcselekedheti, hogy az Ő halálának és feltámadásának az ereje a te életedben is boldog valósággá váljon végre?! Ha ezt az értelmek minden érvelése ellenére, eddigi sikertelen tapasztalataid dacára is hiszed: **akkor már megtörtént veled a csoda!** Mered-e hinni, hogy Jézus annyira szeret téged, hogy érdemesnek tartotta vállalni helyetted a kárhozatot, csak hogy te megszabadulj tőle, - mered-e hinni, hogy van neki hatalma megbocsátani a te bűneidet is, hogy néked is tud adni új szívet, hogy téged is meg tud tölteni Szent Lelkével?

Jól értsük meg Jézus kérdését, így hangzik: „Hiszitek-e, hogy **én** azt megcselekedhetem?” Tehát nem így kérdezi: „Hiszitek-e, hogy **ti** azt megcselekedhetitek?” Nem arról van szó, hogy érzel-e magadban elég erőt a Krisztus-követő élet vállalására és megvalósítására, hanem azt kérdezi: „Mered-e hinni, hogy **én**, Jézus Krisztus, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, én azt megcselekedhetem?” Mered-e hinni, hogy **meg vagy váltva, csak hinni, de egészen hinni, most hinni**, most, amikor itt van Jézus? Annyit kapsz az Ő megváltó erejéből amennyi **most** a hiteddel merítessz belőle. Mert reád is, most is, ebben is érvényes az, hogy legyen néked is a te hited szerint!

Ezt a csodát a legnagyobb fő csodát követik azután a hívő életben a további csodák sorozatai. Aki egyszer rá mer lépni a hit láthatatlan talajára, annak az életében mindig csodák történnek, emberi okoskodással meg nem érthető és meg nem magyarázható dolgok válnak valósággá és

pedig nem csak lelki, hanem testi, fizikai, materiális vonatkozásban is. Akivel megtörtént a legnagyobb csoda, a megváltás csodája, az nyugodtan építheti rá azután az egész földi életét is a legbiztosabb, bár láthatatlan fundamentumra: Isten ígéreteire és az imádságra. Hiszen a megváltott embernek nagy patrónusa van: Jézus Krisztus, és hatalmas tőkéje: az Úr roppant gazdagsága. A hívő embernek szabad komolyan venni azt, hogy Jézus a lehetetlent is megcselekedheti. A megváltott embernek szabad - az előbbi hasonlat szerint - nagy kosarat vinni az Úr csodálatos segítségének az elfogadására és amikor kiürül belőle az áldás; legyen kenyér vagy ruha, vagy bármiféle anyagi vagy lelki kérdés: mindig szabad újra jönnie. A Krisztushoz tartozó ember merheti a legföldibb és leganyagibb problémát is hitkérdéssé tenni és a megoldást hittel az Úrtól kérni.

„Hiszitek-e, hogy én ezt megcselekedhetem”, - kérdezi Jézus és várja a választ. Ha azt akarod, hogy a te szemeid is megnyíljanak és láss nagy, felséges, érthetetlen csodákat, feleld rá:

„Hiszek, Uram,

légy segítségül az én hitetlenségemnek!”

Ámen.